

Но сякаш казал това на майтап, веднага извади изпод възглавницата си един ръкопис и ми го предаде.

- Прочети го....

Заглавието беше "Приказка за стълбата" и отдолу с дребен подчерк тънко, саркастично и зло, беше написано: "Посвещава се на онзи, който ще си каже: Това не се отнася за мене".

Прочетох приказката и веднага разбрах кой беше нейния вдъхновител и герой. Дали е разбрал това самия "герой /който беше конкретна личност с известно обществено и финансово положение/ не знам, но дълго време тази високо художествена сатира не излизаше от устата на нашата младеж, не слизаше от сцената на нашите клубни вечеринки.

Смирненски ме помоли да занеса тази "приказка" във в. "Младеж" и да я предам на редактора др. Тодор Павлов, което аз и направих. Тя там бе за първи път напечатана.

Израстнал в периода на подготовката на империалистическа война, хуморът на Смирненски в началото на своето развитие тръгва по общото течение на преобладаващия тогава безобиден българански смех, който си избира за прицелна точка дребните съществувания.

На пръв поглед-само за смех: Бохемски настроения, закачки, вицове, анекдоти и пр. Впоследствие, обаче, хуморът на Смирненски се насочва все повече и повече тъкмо към ония елослове на нашето общество, които бяха носителите на злото, а сами не виждаха в какво блато бяха затънали. Постепенно той се превръща в остра политическа сатира. И вече в Червения смех, и Моаческиа Радг и отасти Българан се налага като едно от активните и ефикасни наши оръжия в борбата срещу реакцията и фашизма.

Историческата роля, която изигра хуморът на Смирненски в този важен етап на навигане работническите сили в периода след Октомврийската революция, както и ролята на нашия хумор от онова време, тепърва ще има да се оценява. Той мобилизираше масите, ромеше враговете и пълнеше с вяра в крайната победа пролетарската класа в България-в победата на революцията.

Именно тази мобилизираща сила, която излъчваха както неговите стихове, така и хуморът му в онзи важен исторически етап на борбата, му отредиха по достойнство мястото, което днес Смирненски заема в нашата литература.

Радн Кюлебаев